

Noget om det, thi Forhørene ere fuldstændig natiagtige, og der fremgaar af disse Forhør affurat det Samme som af Domsakten, nemlig at der ikke fandt saadanne Misligheder Sted før 1875. Nei, det Gnefte, som kunde siges, det Allereneftte som kunde tænkes at støtte noget denne Formodning, er den almindelige Anklage, at Etman altid brugte af Anstaltens Materialer, men dette er ikke konstateret. Det er en Sigteelse, som ikke er bevist. Etman siger: Jeg har i 5 Aar gjort det, jeg har aldrig stjaalet selv, jeg har aldrig brugt Andre, og der er ikke noget Andet bevist derom. Saa er der en Sigteelse mod en Mand, som kaldtes „Amtmanden“, der har været paa Anstalten som Fange for nogle Aar tilbage og kom bort omtrent 1877, men denne „Amtmand“ er nu for længe siden i Amerika, og der er ikke bevist Andet imod ham, end at han har brugt Bimateriale, men Manden har ikke været til Stede ved Forhørene og der haves som Vidner kun et Par Betjente, som for at undskylde sig have sagt, at saaledes var det. Hvad der virkelig er konstateret og ikke kan modsiges er taget med i selve Dommen, og deraf fremgaar det, at Tyverierne først ere begyndte i 1875, althaa efterat Ministeriet Estrup er kommet til Magten. Endog saa et halvt Aar, forinden dette Ministerium kom, var der endnu ikke Noget. Jeg vil indrømme, at det er et noget komisk Tilfælde, — det er ogsaa kun et Tilfælde — men hvad der derimod ikke er noget Tilfælde, det er, at Tyverierne senere ere blevne ved, i saa Henseende er det endnu mindre lykkelige den høitærede Minister at forsvare sig. Thi naar den høitærede Minister siger, at der jo ikke er nogen Forbindelse til Stede, mellem Ministeriet og disse Misligheder, saa veed vi meget godt, at Ministeriet ikke selv har været vidende om disse Misligheder og godtjendt dem, og der er heller ikke nogen af disse Tugthusranger, som ligesom ere blevne dekorerede derfor, men Ministeriet har baade direkte og indirekte Skyld i Alt, hvad der er sket. Nu siger Ministeriet selv, at det var ikke muligt at staffe sig disse Oplysninger: Hvorledes skulde man opdag det? Tilhønet er dog til at undskyldes. Ja, jeg vil dog sige, at naar en Ting i den Grad var Gjenstand for almindelig Omtale der som dette med Henhyn til Horsens Tugthus, maatte dog Inspektionen kunne vide Noget derom. Skulde det ikke være muligt af Regnskaberne at se, at en stor Del af Beholdningen ligesom var stjaalet, eller har Regnskaberne i den Grad været uordentlige og mangelfulde? Men hvorledes det nu end har været, er det dog Inspektionens Skyld. Her er ikke Tale om Smaating.

Den høitærede Minister siger vel, at det er Smaating, men der er, efter hvad jeg har oplyst, og efter hvad der fremgaar af de fortsatte og atter fortsatte Forhør Tale om daglige og ugentlige Tyverier masseris. Her er Tale om Anvendelse af Statens Jern- og Trævarer til hele Meublementer, som førtes ud til Fremmede og ikke blot til Hr. Mazanti, og det skulde ikke kunne ses af Regnskaberne, at der var et Misforhold tilstede mellem Beholdningen og de Penge, som vare komne ind for Varer, der vare kjøbt af Private? Der findes et Sted i Forhørene en Erklæring fra Mazanti om, at han ikke kunde se, hvorledes det tidligere har været med Regnskaberne. Det kan jeg forstaa, Regnskabsføreren kan være død og Regnskaberne bleve borte, men at det ikke skulde kunne ses, at der nu i de senere Aar har været Mangler tilstede, det forstaa jeg ikke, det var Noget, Fængselsinspektøren maatte kunne bestjæftige sig med. Endelig siger den høitærede Minister, at Opdagelsen er sket, saaledes som sagt er. Det er mig behageligt at faae denne Tilstaaelse. Den skyldes althaa ikke Ministeriet. Ligesom jeg tror, at det er konstateret, at Mislighederne kun have fundet Sted under dette Ministerium, saaledes er det vistnok ligesom efter den høitærede Ministers Foredrag konstateret, at Ministeriet slet ingen Del har i Opdagelsen, men at denne skyldes en Tugthusranger, som har gjort Anmeldelse derom i Odense, hvorfra Sagen saa er kommen videre, ligesom der ogsaa derefter er nogle Embedsmænd i Horsens, som have taget Sagen op, men det var ikke Ministeriet. Jeg skal tage denne Tilstaaelse til Indtægt, men ikke for at bebrejde Ministeriet, at denne Opdagelse er sket, uden at det har haft Andel deri, men fordi man har forsøgt at forsvare Ministeriet ved at sige, at det var det, som havde opdaget det. Derimod har jeg ikke faaet Svar paa, hvorledes det forholder sig med den Paastand, som jeg igaar læste op af et Blad om, at vedkommende Angiver skulde have været arresteret. Jeg kan nok efter den høitærede Ministers Foredrag antage, at han har været arresteret af en anden Grund, men Spørgsmaalet er det — jeg drager det frem, for at det kan blive fuldstændig klar — staar hans Arrestation slet ikke i Forbindelse med Angivelsen? (Justitsministeren: Nei!), eller har Angivelsen ikke været en Grund til at holde ham længere i Arresten? (Justitsministeren: Nei!). Saa siger den høitærede Minister, at han vil appellere Sagen, og at han vil affædige Mazanti. Jeg antager, at dersom denne Forhandling ikke har ført til Andet end dette Resultat, vil allerede det være en Binding,